



Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 2. Parvuli amantur ab hominibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

TITULUS. III.

PARVULI.

§. I.

Amantur à Deo, Christo Domino.

Ex Veteri.

Quomodo ego dimittam vos, & parvulos vestros. &c. Ex. 10. 10. Viros sine parvulis vult migrare Pharao: quia horum innocentia viros faceret inexpugnabiles. Adeo grata Deo puerorum innocentia; ut ipse eorum custos sit. Pl. 114. 6. *custodiens parvulos Dominus.* Quam à continuis calibus illaesi! Alvarez in Gen. 33. Illustr. 14.

Offerat duos turtures. Levit. 5. 7. Turtnris pullos in sacrificium offerri jubet, dum dicit D. Iesus: *snite parvulos venire ad me.* Matth. 19. 14. S. Prosper de promiss. Dei parte 2. c. 5.

Adbuc reliquus est parvulus. 1. Reg. 16. 11. Quam diversa sunt judicia Dei, & hominum! Iſai enim Davidem ut juvenem, & minimum, ideoque oves pascentem, parvi aestimabat; nec dignum conspectu Samuelis; unde eum non adduxit: Deus autem eum omnibus fratribus praelulit, regemque creavit; cum esset viginti circiter annorum. Cornelius hic.

Afferre Domino Filij Dei, afferre filios arietum. Pl. 28. 1. Hoc est totum, quod expetit, quod requirit: ovium foetus, vide terreni pecoris germina, fratos per viam partus, femina effusa per campos, divino Patri, ut divina soboles offerat, admonetur. S. Chrysol. f. 10.

Minimus erit in mille, & parvulus in gentem fortissimam. Il. 60. 22. q. d. Fidelis, praesertim Praedicator, plurimos Fideles, sibi que similes, procreabit: uti S. Franciscus humilitate parvulus, & minimus, crevit in familiam numerosissimam. Cornelius Hierogl. in Il. hic. Pagninus vertit: *parva familia erit in mille.* Vatablus *parvulus sobolescit in mille.* q. d. surculus parvus Ecclesiae plurimos alios germinabit, & producet: sicut unum granum feminatum germinat, & producit multa. Id. hic.

Quia puer Israel, & dilexi eum. Osee 11. 1. Tò quia proprie, ut causale, accipi potest. q. d. quia Israel in Aegypto erat puer tenellus, sui impos, se regere impotens, neglectus ab omnibus, opis indigus; hac de causa eum dilexi, & enutrivì, quasi mater. Solum enim puerorum parvitas, imbecillitas, & pericula, matres allicere, ad eorum amorem, & curam. Ita Theophylactus apud Cornelium hic.

Ex Novo.

Herodes mittens occidit omnes pueros. Matth. 2. 16. S. Ambros. l. 2. in Luc. infantes

jubet occidi Herodes. Cui alij, nisi Deo, debebatur hæc victima? Ut natus infans se Deum manifestet, ubi primum ingreditur Mundum, statim innocentes ei litantur: nihil enim tam gratum Deo offerri potest, ut innocentia. Sylveira hic. q. 6.

Advocans Iesus parvulum &c. Matth. 18. 2. Complectitur parvulum brachij Christus, & blanditur: quoniam ipse parvulus datus est nobis. Sim. Cas. l. 9. c. 42.

Cum imposuisset eis manus. Matth. 19. 15. Manus Christi erant vivificæ, & salvificæ. Unde non est dubium, hos parvulos à Christo benedictos evasisse in viros sapientes, & sanctos; qui deinde Ecclesias erexerunt, & fidem Christi propagarunt. Cornelius hic.

Discipuli autem increpabant eos &c. Matth. 19. 13. Juxta Euthymium, Theophylactum, Discipuli indignum putabant, quod Divinus Magister cum pueris ageret; qui cum Senioribus populi, & Scribis, continuo tractabat. Sylveira addit. hic.

Et cum imposuisset eis manus. ib. Antiquissima fuit Hebraeorum consuetudo, ut testatur S. Remigius; & colligitur ex Gen. 48. 14. benedictionem dare impositis manibus; quam consuetudinem etiam Christus retinuit. Luc. 4. 40. Marci 16. 18. & hic. Id. ib. Author Imp. op. hom. 32. Discipuli pueros vtabant ad Christum accedere; ad quorum similitudinem ipsi fuerant invitati. Putabant enim honorem se facere Christo, damnum facientes gloriae ejus. apud Cornelium ib.

Nolite eos prohibere ad me venire. Matth. 19. 14. Nemo ergo, quantumcunque sublimis, aut sapiens, pusillos contemnat, & tangere dedignetur; cum videat Christum, Dominum universorum, & sapientia fontem, parvulos tam dignanter, & dulciter, recepisse, tetigisse, ac benedixisse. Dion. Carthus. hic.

Et complexans eos. Marci 10. 16. In quo patet, quantum Salvator dilexit humanam naturam, dum modo innocentiam adornetur. Id. hic.

§. II.

Parvuli amantur ab hominibus.

Extermini Ioseph, & Rachel, adoraverunt. Gen. 33. 7. Securum pergit Jacob comite filiolò: ad ejus conspectum iras ponet Esau, & arma; fratrem amanter excipiet. Alvarez hic Illustr. 14.

Diligebat Ioseph super omnes filios suos. Gen. 37. 3.

Etiam in Sanctis sunt plerumque quaedam amoris teneritudines ad minores, & innocentiores; etiam ad delicatius eos secundum corpus fovendos. S. Thom. Aqu. in Gen. 37.

Miscel.

Miscellanea de parvis.

Brevis in volatilibus est apis, & initium dulcoris habet fructus illius. Eccl. 11. 3. *Brevis. Græcè parva.* Initium Græcè *principatus dulcoris.* Rabanus: sicut apis aculeo pungit, & opera mellis conficit: sic & in brevi corpuseulo sæpe ingeniosa inhabitat anima; quæ & acumine viget, & in doctrina sua novit proferre suavitatem sapientia. Cornelius hic.

Staturâ pusillus erat. Luc. 19. 3. Hic si staturâ pusillus, animo magnus erat, cum affectavit videre Jesum: argumentum nactus ex arte, atque studio, quod sibi natura negaverat. Sim. Cas. l. 9. c. 48.

In vita S. Gregorij Turon. Ep. ad diem 17. Nov. legimus: eum visitantem limina Apostolorum à S. Gregorio M. tum Pontifice Romano, introductum in Basilicam S. Petri, ac Pontificem secretam Dei dispensationem admiratum fuisse; quod in hominem adeo parvum tanta coelitus gratia profluxisset. Quod cum ille divinitus persensisset, placido vultu, Pontificem respiciens: Dominus, inquit, *fecit nos, & non ipsi nos.* Pl. 99. 3. idem in par-

vis, qui & in magnis. Cumque id suæ cogitationi S. Pontifex responderi cognosceret, magis eum venerari cœpit; eumque aureâ cathedrâ donavit. Idem nuper noster Bellarminus, & ipse parvus, sed bene auricus; cui-dam id merenti respondit. Cornelius in Eccl. 11. 3. S. Gregorius Naz. Nicobulum epistolâ quâdam redarguit, quod Alipianam filiam S. Gorgoniae sororis suæ, ipsius verò conjugem, ob parvitatem, & curvitatē, despiceret: Alipianam, inquit, apud nos cavillis incessis, ut parvam, ac tuâ proceritate indignam. Omagne, & vaste, ac gigantine, tum formâ, tum robore! Nunc demum intellexi, animum mensurâ subjici, & virtutem expendi; ac rupes margaritis præstantiores esse, corvosque luscinijs angustiores. Certè animus in mensuram minimè cadit: atque externum hominem oculos in internum conjectos habere oportet. Cornelius ib.

Cum ex Nicolao Constantio quidam sciscitaretur; cur parvi sæpe homines cæteris essent animosiores? respondit: quia parvum habent corpusculum, quod tueantur; cui se putant defendendo sufficere. Masenius l. 2. Argut.

TITULUS IV. PARVA.

Mirabilis in ijs Deus.

IMitare, si potes, apes ædifica, formicæ stabula, araneæ retia, bombycis stamina: sustine, si potes, illas ipsas lectuli tui, & tegetis, bestias, cantharidis venena, muscæ spicula; culicis & tubam, & lanceam. Tertull. l. 1. advers. Marcionem. c. 14.

Plus fornicularum, & apicularum, opere stupemus; quam immensâ corpora balenarum. S. August. de Civ. l. 22. c. 24.

Attendat charitas vestra: quis disposuit membra pulicis, & culicis? ut habeant ordinem suum, habeant vicam suam, habeant motum suum? Unam bestiolam brevem, minutissimam considera, quâ volueris. Pro se fugit mortem, amat vitam, appetit voluptates, devitat molestias, exerit sensus diversos. Quis dedit aculeum culici, quod sanguinem sugat? quâ tenuis fistula est, quâ sorbet! quis disposuit ista? quis fecit ista? Expavescis in minimis, lauda magnum. S. August. in Pl. 149.

Ego sic miror Dominum in elephantis, quomodo & in formica; sic illum prædico in camelo, quomodo & in culice. Vide culicem, quomodo quasi punctum cujusdam corpusculi est: & tamen vide in ipso puncto corpusculi omnia esse membra divisa. Habet sex pedes, habet duos oculos, habet os, habet & ventrem, habet & tubam vocis, habet & alas. S. Hieron. in Pl. 91.

Non tantum vastitudinem elephantis stupeo, quantum murem, qui formidolosus elephantem

Polyanthea Sacra. Tom. II.

to est; ut aculeum subtilissimum scorpionis, S. Basilii hexam. l. 9.

Plurima, parvitate malis exigua, granditate virtutis sunt maxima. Sic cæteris virtuosiores sunt lapides minores; & rerum ingentium res parvæ sunt seminales. Quid in membris pupillâ minus? qua tamen nihil charius: & navis salus aliquando ab exiguo clavo dependet potius, quam ab ingenti malo. Quid plura? aranea parva virum necat; & pulex infestissimus hunc tormentat. S. Cyrill. Jerof. in Apol. mor. l. 1. c. 18.

Miscellanea.

Cum Alfonso Hisp. Rex Vicarium oppidum obsideret; obsessi in hostes plurima alvearium alvearia, quæ paulo antè ex agris metu hostium intrâ castellum congesserant in muros, arrepta in hostes devolverunt: quorum fragore irritatæ apes, os, & oculos oppugnantium infestabant, hoc modò oppidum diu tutati. Jovianus Pontanus de gestis regis Alfonsi. apud Stengelium t. 2. Jud. div. c. 15.

In Africana expeditione, Barriga Lusitanorum Duce Xiatimenses oppugnante; reque ad ultimum discrimen deductâ, innumerabilia alvearia apum, quibus abundabant, incensa, & è moenibus præcipitata. Itaque Lusitani, & alvearium flammis ambusti, & aculeis apum stimulati, receptui canere, & obsidionem solvere, coacti sunt. Osorius l. 8. de reb. Afric. & Indicis, apud Stengel ib.

N n 2

Cum